

Журавлі

Рабіндранат Тагор

Джеламу збуджений потік, мигочучи в імлі, пливе.
Так в піхви лезо встромлюють криве,
Як він зникає в пітьмі між узбіч.
Вже день одплив і припливає ніч,
Насунувшись прибоєм чорних вод і блестю квітів-зір.
Над прірвами на схилах темних гір
Звелися кедрів юрби мовчазні.
Здається, творчий дух щось вимовити хоче уві сні,
Але бракує сил йому,
І німо стогнуть у душі слова, незмовлені, занурені у тьму.
І раптом я почув в цю мить,
Як угорі, осяявши блакить,
Протнувши неба неозору хлань,
Промчала в далеч блискавка звучань.

О журавлі!
Це ваші крила зашуміли в млі,
Це линуть сміхом ваші голоси,
Напоєні міцним вином п'янючої грози.
Звук ваших голосів,
Мов пісня райських дів,
Промчав, порушивши молитви тихий мир,
І марення глибоке гір.
І кедрів сонний бір.

Здавалосьь, клич, що звівсь увись,
Почули скрізь
Серця, що рухатись зреклись,
І в них збудилася жага шугнути до мети,
І гори хмарами захтіли вдаль пливти,

І крила розпустить захтілось деревам,
Щоб корінь вирвати із ям,
Щоб, ухопившись враз за смужку цих звучань,
Помчать кудись за неба грань.

Жага встає в душі, як вал, розбивши ночі мляві сни,-

Хай зводяться вони,
Відважні крила — шукачі чужої далини!
І в серці всесвіту звучить бентежний клич:
"Не тут! Не тут! Кудись вперед! Далекій далечі навстріч!"

О журавлі! —
Сьогодні пута з мене збив ваш клич в нічній імлі,
І я почув шум дужих крил,
Що пробудив і небеса, і води, й суходіл.
Трава
Над небом поля крила розкрива,
А в глибині землі
Розкрилюються пагони малі,
І сотні тисяч насінин підносять крила, наче журавлі.
Сьогодні бачу я:
Цих гір хвиляста течія
І герелиця цих окрилених лісів
Пливе в незнану даль, від островів до островів,
І зорі так тремтять, крильцятами б'ючи,
Аж тьма здригається, ридаючи вночі.
Багато чув я у житті людських слів, і голосів, і мов,
Що з мли минулого в прийдешню тьму летіли стрімголов,
Незвідану обравши путь.
Не раз пришилось мені всім серцем чуть,
Як, незлічені творячи ключі,
Удень, і в присмерк, і вночі
Ці птиці мчать до світла й тьми, мчать, сповнені жаги,
У далеч з берегів одним на інші береги,
І в пісні їхніх крил звучить світів бентежний клич:
"Не тут! Не тут! Кудись вперед! Далекій далечі навстріч!"

1916

Перекладач: М. Бажан